

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. B.**
E. č. ....
st. přísl. ....
hlášen k pobytu .....

zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. OAM-123/ZA-ZA11-ZA17-R2-2016,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou ze dne 13. 6. 2018, doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. OAM-123/ZA-ZA11-ZA17-R2-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

jímž bylo rozhodnuto, že žalobci se mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“ nebo jen „AZ“), neuděluje.

2. Žalovaný napadeným rozhodoval již podruhé ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 2. 2016. První rozhodnutí žalovaného v této věci ze dne 13.2.2017, č. j. OAM-123/ZA-ZA11-ZA17-2016 (dále jen „prvotní rozhodnutí“) bylo k žalobě přezkoumáno krajským soudem rozsudkem ze dne 13. 11. 2017, č.j. 33 Az 4/2017-59, který byl ovšem zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 5 Azs 4/2018-20, který nabyl právní moci ke dni 22. 3. 2018 (dále jen „zrušující rozsudek NSS“). Zároveň tímto rozsudkem bylo zrušeno i prvotní rozhodnutí žalovaného a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný především shrnul obsah žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 2. 2016 a pohovoru k žádosti ze dne 15. 2. 2016. Z nich především vyplývá, že žalobce se narodil ve městě Pazarcik, etnicky se cítí jako Kurd. Vyznává islám, alevitskou větev. Je rozvedený a bezdětný. Přesnou adresu svého posledního pobytu v Turecké republice si přesně nepamatuje, žil ale v městě Gaziantep. V tomto městě rovněž v minulosti tři roky pobýval na vysokoškolských kolejích. Z vlasti vycestoval autobusem z Istanbulu, kde byl zhruba dva dny před svým odjezdem. Z Istanbulu jel do Bělehradu, odkud letecky cestoval do Frankfurtu nad Mohanem. V Německu následně zažádal o mezinárodní ochranu, po měsíci byl odtud poslán do ČR. Zdravotně je v pořádku.
4. K důvodům, které ho vedou k jeho žádosti o mezinárodní ochranu, sdělil, že jsou politického charakteru a začaly přibližně před dvěma roky. Je Kurd a alevita, přičemž mu bylo vyhrožováno příslušníky strany MHP, tzn. „Vlky“. Pracoval jako kuchař a došlo i k tomu, že byl napaden ve svém zaměstnání. V průběhu pohovoru žalobce sdělil, že se před dvěma roky zúčastnil agitace kvůli volbám, roznášel letáky, tiskoviny, byl na shromážděních PDP/HDP, díky tomu si ho zřejmě někdo povšiml. Těchto akcí se účastnil společně se svými čtyřmi přáteli. Když se jednou vracel domů ze své práce, od stánku s rychlým občerstvením, který jmenovaný provozoval v městě Gaziantep, byl napaden, zbit a okraden. Pro časté útoky byl následně nucen po osmi měsících svůj stánek s rychlým občerstvením prodat, to bylo koncem roku 2014. Zhruba měsíc po zavření tohoto svého obchodu s občerstvením si žadatel otevřel obchod nový na jiném místě města Gaziantep, tentokrát s oblečením. Rok takto podnikal, měl úspěch a dařilo se mu.
5. V září roku 2015 ale začaly znovu problémy, byl proto nucen vše prodat za poloviční hodnotu a začít se ukrývat. Důvod zrušení jeho podnikání byl ten, že jeho obchod s oblečením začali navštěvovat lidé s noži a brát si tam oblečení, aniž by za něj zaplatili. V listopadu pak došlo i k takovému útoku na jeho obchod, při kterém byla zničena vitrina obchodu, a žalobce byl udeřen do hlavy. I když se obracel na pomoc, nikdo mu ji neposkytl, a to i přesto, že policie byla poblíž.

Dotyčný byl také při tomto útoku fyzicky napaden a měl tržnou ránu na hlavě, týden mu trvalo, než se z útoku vzpamatoval.

6. Útočníci, kteří takto žalobce šikanovali, se mu představovali jako členové MHP — Národně lidová strana. Tato strana má ve znaku hlavu vlka, proto se jejím příznivcům často přezdívá „Vlci“. Kvůli svému náboženství pak žadatel ve své vlasti zažil slovní výhrůžky. Stalo se to tak, že jeho obchod měl jako jediný otevřeno během doby modliteb, toho si všimli jistí černě odění muži s vousy. Tito mu sdělili, že jeho víra není taková, jaká by měla být, neboť nevěnuje čas modlitbě a pokud se to nezmění, hrozí mu smrt. Celkově u něj byli dvakrát, ale žalobce netuší, o koho se vlastně jednalo. Po tom, co zažil, se bojí do vlasti navrátit, obává se svého zabití.
7. Ohledně výše popsaných útoků na žadatelovu osobu, tento blíže sdělil, že se celkově jednou obrátil na pomoc k policii, která následně zatkla muže, který měl u sebe žadatelův ukradený mobilní telefon. Policie ale nic neučinila a nijak mu nepomohla. Při dalších napadeních jeho osoby mu bylo vyhrožováno také v tom směru, aby se na policii již neobracel, jinak to bude mít ještě horší. Po zavření jeho obchodu s oblečením se žalobce ukryl u své tety a čekal na vyřízení svého víza. Sdělil, že finanční problémy ve své vlasti neměl, byl dobře zabezpečen a podnikal. Svého práva na kontrolu pohovoru využil. Pokud jde o podrobnosti obsahu pohovoru a jeho průběhu, správní orgán odkazuje na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení.
8. Žalovaný poukázal na to, že postupoval ve smyslu závazného názoru Nejvyššího správního soudu obsaženého ve zrušujícím rozsudku. Konkrétně vycházel z novějších zpráv o zemi původu, zejm. Zpráva Human Rights Watch (Turecko 2018) ze dne 1. 2. 2018, Zpráva Freedom House (Turecko 2018), Zpráva Amnesty International (Turecko 2018) ze dne 22. 2. 2018, Informace irského dokumentárního centra pro uprchlíky (Turecko – Kurdové a Turecko – Alevité) z ledna 2018 ze dne 20. 3. 2018, Zpráva reportéři bez hranic, Turecko leden 2018 ze dne 20. 3. 2018, Informace OAMP Turecko – Kurdové (květen 2018) ze dne 9. 5. 2018.
9. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce znovu podle získaných podkladů pro posouzení věci a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.
10. Ve vztahu k jednotlivým formám azylu žalovaný uvedl, že z hlediska tvrzení žalobce se věnoval hodnocení důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) AZ. K tomu žalovaný uvedl, že situace Kurdů v Turecku není podřaditelná pod pojem pronásledování. Podle zpráv o zemi původu není právně Kurdům bráněno v Turecku ve společenské integraci lokální konflikt skrze jeho etnicitu v části Turecka. Kurdové mají možnost přestěhovat se jinam. Tlak na kurdskou menšinu tedy nemá podobu pronásledování ani nebezpečí vážné újmy.
11. Jelikož žalobce tvrdil, že patří k alevitskému vyznání islámu, zabýval se žalovaný i touto okolností azylového příběhu žalobce. Ve vztahu k Alevitům žalovaný uvedl,

že tato šíitská menšina není vystavena plošným represím a není nijak perzekuována. Turecká vláda sice upřednostňuje ve svém konání sunnitské muslimy, koná ale na druhé straně i vstřícné kroky k menšině alevitů a ústavně se Turecko charakterizuje jako sekulární stát. Podle žalovaného nemá žalobce důvod mít obavu z pronásledování z důvodu příslušnosti k náboženské menšině alevitů.

12. Žalovaný dále poukázal na rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2017, č.j. 10 Azs 310/2017 – 56, v němž NSS akcentoval nutnost hodnotit situaci žadatele s důrazem na informace o situaci v Turecku pod datu 15. 7. 2016, kdy v této zemi došlo skrze vojenský puč k nezdařenému státnímu převratu. Žalovaný k tomu uvedl, že je mu ze všech zdrojů známa situace, která zasáhla vybrané skupiny tureckého obyvatelstva. To však neznamená, že bez dalšího je každý občan Turecka tímto vývojem zasažen natolik, aby šlo o pronásledování či hrozbu vážné újmy ve smyslu AZ.
13. Žalovaný vyhodnotil obdobně také ostatní formy azylu ve smyslu § 13 a § 14 zákona o azylu. Dále se zabýval hodnocením podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Přitom vycházel z týchž zpráv o zemi původu jako ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení azylu.
14. Žalovaný k tomu konstatoval, že žalobce neuvedl a žalovaný ani nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který je v Turecku zrušen od roku 2004 za veškeré trestné činy. Dále se zabýval otázkou hrozby vážné újmy v důsledku mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.
15. Po novém zvážení případu žalobce na podkladě nových informací o Turecku (reflektujících období roku 2016 a mladší) žalovaný stojí na pozici, že dotyčnému nehrozí v jeho vlasti příkoří, které by se dalo podřadit pod nebezpečí vážné újmy podle AZ. K tvrzenému konfliktu s členy a sympatizanty opoziční nacionalistické strany „Vlky“ z MHP se mohl obrátit na policii či najít bezpečné místo v jiné části své vlasti. Jistě by se jednalo o adekvátnější řešení situace, než je podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Pokud pak žalobce při seznámení se s podklady uvedl, že se na něho podle jeho rodičů stále vyptávají jistí náboženští poskokové, kteří nutí ostatní lidi žít podle náboženských pravidel, má možnost se po jeho návratu do Turecka obrátit na správní orgány v zemi původu. Žalovaný uzavřel, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) AZ.
16. Žalovaný se též zabýval otázkou, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu. Připustil, že ve východních oblastech Turecka (zejm. u hranic se Syrskou arabskou republikou) existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity, zcela jistě se ale nejedná o vnitřní ozbrojený konflikt, či přímo válečný stav. Pokud by žalobce měl obavy o svůj život z důvodu vojenských aktivit na východě země, může zvolit pro své přesídlení v rámci své vlasti jiné místo, kde je bezpečnostní situace zcela stabilní (kupř. metropole Izmir, Antalya, Ankara, Bursa, Konya atd.), nebo lokality ve vnitrozemí

či při jižním, západním a severním pobřeží. Žalobce již v minulosti po Turecku cestoval a je schopen se aktivně postarat sám o sebe.

17. V Turecku tedy neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce tedy nesplňuje z uvedených důvodů podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

III. Žaloba

18. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav.
19. Podle názoru žalobce žalovaný pochybil, pokud nebyl se žalobcem proveden nový pohovor a žalovaný vycházel z původního pohovoru ze dne 15. 2. 2016.
20. Stanovisko žalovaného k poměrům kurdské menšiny je podle názoru žalobce spíše politickým postojem českého státu ve vztahu k velmi problematické stránce vnitřní bezpečnosti Turecka a dodržování lidských práv na jeho území. Dále žalobce namítl, že z hlediska individuálního posouzení věci je napadené rozhodnutí i nadále nepřezkoumatelné.
21. Přestože žalovaný poukazuje na informační zdroje týkající se postavení alevitů v Turecku, nikde neuvádí, jaký konkrétní obsah tyto informační zdroje mají a co z nich vzal za prokázané a jak je situace alevitů v Turecku vážná. Hodnocení diskriminace a útlaku žalobce z důvodu jeho alevitského vyznání žalovaný tento rozměr žádosti zcela pominul. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné také z pohledu hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany.
22. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

23. Žalovaný ve svém **vyjádření** shrnul obsah napadeného rozhodnutí i řízení, jež jeho vydání předcházelo. Žalobce se měl dostat do konfliktních situací v městě Gaziantep pro svůj etnický původ a náboženské vyznání. Pro jeho náboženské vyznání se mu dostalo slovních výhrůžek od mužů, které není schopen určit. Pro svůj kurdský původ se žalobce domnívá, že byl napadán příslušníky strany MHP, tzn. Vlky, či přinejmenším různými lidmi, kteří se mu při útocích jako členové této strany představovali. Žalovaný poukázal na to, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu AZ, musí být původcem pronásledování státní orgán nebo organizace ovládající daný stát či jeho podstatnou část. O soukromé osoby se může ve vztahu k pronásledování jednat pouze v okamžiku, kdy státní orgány nejsou schopny prokazatelně zabránit pronásledování dotyčného ze strany těchto osob nebo takové pronásledování samy podporují.

24. Žalobce se policii v zemi původu obrátil pouze jednou a tato následně zadržela muže, který měl u sebe jeho odcizený mobilní telefon. I přes údajné mnohačetné další útoky na jeho osobu a zejména pak na jeho obchod s textiliemi, se ale žalobce více na policii neobrátil, k okolnostem v pozdější době pouze sdělil, že při jeho napadení a zničení obchodní vitríny byla policie poblíž a její chování bylo pasivní. Jestli žalobce byl v letech 2014 a 2015 ve své zemi skutečně šikanován příslušníky strany MHP, jak sám vypověděl, pak chování žalobce tomu neodpovídá, neboť nevyužil ve své zemi všech ochranných mechanismů, které mu zákony jeho země nabízejí a které má ve své vlasti k dispozici. Stejně tak žalovaný v tvrzeních žalobce nevidí okolnosti, které by nasvědčovaly, že by tento byl vystaven cílenému pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
25. Obdobně žalovaný přistupuje i k tvrzení žalobce ohledně verbálního vyhrožování pro jeho odlišnost ve víře. Pokud žalobce zažívá ve své vlasti slovní vyhrožování smrtí, ale přitom je k tomuto chování nečinný a nevyhledává pomoc od autority, která je mu v jeho vlasti nabízena pro jeho ochranu, žalovaný nemůže dojít k závěru, že by mu takováto ochrana neměla být poskytnuta, kdyby o ni žalobce skutečně žádal. Stejně tak se žalovaný neztotožňuje s tvrzením žalobce, že Alevité jsou v Turecké republice zabíjeni. Žalobce především ani v předchozím řízení nijak nezpochybnil informace o Turecku, i když přitom sdělil, že situace se v Turecku od doby jeho podané žádosti zhoršila, Alevité jsou nyní v Turecku zabíjeni.
26. Žalovaný dále poukázal na to, že obstarané informace jsou aktuální, přičemž i v samotném rozhodnutí je rovněž podrobně rozebrán i neúspěšný pokus o puč v Turecku z léta 2016. Sám žalobce ve správním řízení tyto informace nezpochybnil. Advokát se z úkonu seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí omluvil. Také se jedná o nezávislé informační zdroje, které obsahují i negativní hodnocení, takže žalovaný nevybíral žádné tendenční informace proti žalobci, resp. jedná se o ucelený a vyvážený pohled na společenské poměry v Turecku.
27. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
28. V **replíce** ze dne 11. 10. 2018 žalobce uvedl, že k incidentům, jichž byl obětí, dochází na celém území Turecka, situace se kontinuálně zhoršuje a hrozí destrukce právního státu, svobody a demokracie po nepovedeném vojenském převratu, obměna personálního složení bezpečnostních složek, justice a státní správy, protiteroristické operace namířené proti kurdskému obyvatelstvu a nenávistná rétorika nejvyšších ústavních činitelů vůči kurdské menšině, jíž příslušníci, zejména ti, kteří jsou politicky aktivní, což je i případ žalobce, jsou plošně označováni za teroristy, vyústily v situaci, kdy jsou fyzické útoky na Kurdy velmi běžné, přičemž jejich společným jmenovatelem je účast příznivců krajně pravicové strany MHP a tzv. Šedých Vlků a nečinnost bezpečnostních složek (viz. přílohy).
29. Podle názoru žalobce v současném Turecku jsou politicky aktivní Kurdové pronásledováni a ve vykonstruovaných procesech odsuzováni k trestům odnětí svobody. Za podporu terorizmu jsou běžně odsuzováni i lidé, kteří se věnovali podobné činnosti, jako žalobce – účast na shromážděních a distribuce tiskovin. Z

výše uvedeného vyplývá, že žalobce má důvodnou obavu, že bude ve své vlasti pronásledován pro svůj etnický původ a pro uplatňování politických práv, a to jak ze strany státu, tak ze strany soukromých osob (zejména příznivců politické strany MHP a Šedých Vlků), přičemž bezpečnostní složky státu v současné době osobám v jeho situaci neposkytují ochranu, naopak, za politickou činnost, kterou žalobce před svým útekem z vlasti vyvíjel, jsou tyto osoby pronásledovány a trestány v nespravedlivých procesech. Vládnoucí strana AKP vyjednala koalici s krajně pravicovou MHP a turecký prezident veřejně vyjadřuje podporu tzv. Šedým vlkům, krajně pravicové organizaci spřízněné se stranou MHP, která za mnoha útoky na Kurdy stojí. Obavy žalobce z pronásledování, resp. vzniku vážné újmy při návratu do vlasti, ve spojení s jeho výpovědí, jsou opodstatněné.

30. Žalobce v přílohách repliky předložil novinové články dokumentující výše uváděné skutečnosti. Některé z nich dokumentují útoky na příslušníky kurdské menšiny v roce 2018, jsou tedy aktuálnější a přesnější, než podklady posuzované žalovaným. Z těchto zpráv je zřejmé, že policie nejen že útokům nezabránila ani poté nezakročila proti pachatelům, v některých případech je dokonce podporovala, popř. sama zaútočila na kurdská politická shromáždění. Jsou zdokumentovány útoky z různých míst v Turecku, včetně žalovaným navrhovaných měst jako Bursa nebo Istanbul.
31. Konečně žalobce připomněl výklad institutu důkazního břemene v řízení o udělení mezinárodní ochrany, kde je zapotřebí užít standard přiměřené pravděpodobnosti. Žalovaný v předmětné věci vychýlil důkazní břemeno výrazně v neprospěch žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

32. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
33. Krajský soud ve věci nařídil **jednání** dne 24. 9. 2019, jehož se zúčastnili jak zástupkyně žalobce i žalovaného, tak i žalobce osobně. Žalobce na výslovný dotaz soudu uvedl, že nepožaduje přítomnost tlumočníka a postačí mu přítomnost jeho zástupkyně. Krajský soud vyslechl přednesy procesních podání obou stran a poté shrnul obsah soudního a správního spisu.
34. Ze **správního spisu** žalovaného především vyplývá, že byl se žalobcem sepsán protokol o pohovoru k žádosti ze dne 15. 2. 2016, podle něhož bylo uděleno poučení ve smyslu § 25 písm. d) AZ a bylo mu dáno poučení o možnosti přetlumočení protokolu. V rámci pohovoru žalobce pohovoru k žádosti vedl svá tvrzení o výhrůžkách v zemi původu (okradení, napadení nožem, zbití po mítinku...). Následně prodal provozovnu, k čemuž už mělo dojít konci roku 2014 a pak si otevřel nový obchod s oblečením v jiné části města. Protože měl opět potíže, obchod prodal v září 2015. Žalobce dále tvrdil, že navštěvoval pochody strany PDP/HDP (Lidově demokratická strana). Žalobce je přesvědčen, že byl napaden

lidmi ze strany MHP (Národní lidové strany), tzv. Vlky, neboť se tak při útocích představovali. Žalobce má za to, že by měl problémy všude v Turecku, neboť je Kurd a Alevita. Uvedl, že má rodinu v Německu, kde také žádal o udělení mezinárodní ochrany, nicméně měl české vízum. Dále jsou ve správním spisu založeny zprávy o zemi původu citované v napadeném rozhodnutí. Konečně je třeba poukázat na skutečnost, že nový pohovor se žalobcem po zrušení prvotního rozhodnutí žalovaného proveden nebyl, ale byl vyzván k vyjádření k podkladům ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (viz protokol ze dne 27. 6. 2018), kde mu byla dána možnost uvést nové skutečnosti či informace.

35. Podle zrušujícího rozsudku NSS, který vycházel zejm. ze závěrů rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 – 56, se žádný z použitých podkladů prvotního rozhodnutí situaci v Turecku po pokusu o státní převrat nevěnoval. NSS výslovně uvedl, *„že vlivem pokusu o státní převrat vznikla nová a ne zcela přehledná situace, a tak žalovaný nemohl rezignovat na svou povinnost zjišťovat aktuální stav věcí v Turecku. Bez aktuálních a přesných informací z různých zdrojů nelze zjistit, zda stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování nebo zda mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Jelikož žalovaný nezjistil skutkový stav na základě přesných a aktuálních informací o stěžovatelově zemi původu (§ 3 správního řádu; § 23c zákona o azylu), nemohl ani krajský soud posoudit, zda existuje reálná hrozba pronásledování, resp. vážné újmy v případě vrácení do Turecka. Pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Pokud tak neučinil, je i jeho rozhodnutí nezákonné.“*
36. K obsahu správního spisu účastníci nevznesli žádné námitky ani připomínky.
37. K dotazu soudu, zda představují články připojené k replice žalobce návrhy na doplnění dokazování v předmětné věci, zástupkyně žalobce uvedla, že jsou to listiny dané na vědomí soudu. Soud tedy důkaz těmito listinami neprováděl, nicméně konstatoval stručně jejich podstatný obsah, vyjma článku v češtině „Turecký soud potvrdil trest pro vězněné Čechy“ a článek v tureckém originále ze zdroje <http://siyasihaber3.org> (č.l. 43).
38. Jedná se o anglicky psaný článek ze dne 10. 10. 2018 „Erdogan’s AKP negotiates alliance for 2019 elections with far-right MHP“ (www.kurdistan24.net) hovořící o tom, že byla vytvořena byla utvořena volební koalice mezi MHP (ultrapracovník nacionalistická strana – Národní lidová strana), dále článek s titulkem „Erdogan makes grey wolf sign at rally“ (<https://ahvalnews.com>) o tom, že prezident Erdogan užil znamení užívané tzv. Šedými vlky při veřejném vystoupení, dále článek „HDP’S RISING WAVE FRIGHTENS FASCISTS: Attacks all around“ (<https://anfenglish.com>), který hovoří o útocích na politickou stranu HDP, resp. její materiální vybavení (kanceláře, vozidla) organizovaných v různých tureckých městech fašistickými a rasistickými skupinami pod vedením koalice stran AKP-MHP.
39. Ke zjištěnému skutkovému stavu se žalobce prostřednictvím své zástupkyně vyjádřil tak, že útoky nejsou ojedinělé a souvisejí s vládou prezidenta Erdogana. Zástupce žalovaného odkázal na správní spis a nové informace o zemi původu.

Strany setrvaly na svých procesních návrzích. Po přednesení konečných návrhů krajský soud přikročil po přerušení jednání k vyhlášení rozsudku.

40. Žaloba **není důvodná.**

41. Krajský soud především uvádí, že posuzoval věc žalobce již ve svém prvotním rozsudku, který byl ovšem zrušen na základě zrušujícího rozsudku NSS. V první řadě krajský soud zkoumal, zda žalovaný dostal závaznému právnímu názoru NSS, z něhož vyplynula povinnost ve vztahu k neúspěšnému pokusu o vojenský puč a státní převrat v Turecku 15. 7. 2016 zkoumat situaci v zemi původu žalobce ve světle zcela aktuálních zpráv o vývoji politické a společenské situace.

42. K tomu krajský soud obecně konstatuje, že této povinnosti žalovaný skutečně dostal a shromáždil ve správním spisu dostatek relevantních informací o vývoji v Turecku od července 2016 dále. Zároveň žalovaný hodnotil tuto situaci se zřetelem k obsahu těchto zpráv, s nimiž se krajský soud podrobně seznámil, zcela korektně, jakkoliv v určitých konkrétních otázkách mohlo být odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobnější. Na základě vyhodnocení obsahu těchto zpráv žalovaný nově vyhodnotil otázku pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) AZ a otázku existence rizika vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 AZ, a to se stejnými závěry, jako v prvotním rozhodnutí.

43. Je přitom nepopiratelné, že v Turecku došlo v řadě ohledů ke snížení lidskoprávního standardu, což bylo vyvoláno jednak vyhlášením výjimečného stavu, který byl již v srpnu loňského roku odvolán – viz k tomu kupř. zpravodajství <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/turecko-po-dvou-letech-rusi-vyjimecny-stav-lidskopravni-aktiviste-vsak-varuji-pred-pouhou-kosmetickou-zmenou-52312>, navštíveno dne 24. 9. 2019. Situace po nezdařeném vojenském puči byla ze strany vládnoucí elity prezidenta Erdogana využita k eliminaci politických odpůrců a upevnění jeho mocenské pozice. Lze však souhlasit se žalovaným v tom, že je třeba se zabývat otázkou rizika individuálního ohrožení žalobce důsledky této politické situace, a to z hlediska naplnění znaků pojmu pronásledování či hrozby tzv. vážné újmy (§ 14a odst. 2 AZ).

44. Žalobce samotného však nelze označit za více než pouhého sympatizanta strany prokurdské HDP, který se měl podle svých tvrzení zúčastnit několika mítinků a dokonce roznášet letáky. Žalobce netvrdil, že by se v této straně nějak viditelněji angažoval či že by byl vůbec členem této strany či dokonce zastával nějakou funkci. Z dnešního pohledu jde o zážitky žalobce datované nejpozději rokem 2014, tedy alespoň pět let staré. Krajský soud nevylučuje – podobně jako to nevyloučil ani žalovaný - že žalobce se mohl setkat při účasti na mítincích HDP s projevy nesnášenlivosti ostatních skupin odlišné politické orientace.

45. Nicméně ani tato zkušenost nenaplnňuje znaky pronásledování podle AZ ani čl. 9 kvalifikační směrnice. Žalobce se na činnosti strany HDP nepodílel takovým způsobem, aby bylo možno při užití kritéria přiměřené pravděpodobnosti dovodit reálnou obavu žalobce z cíleného pronásledování ze strany politických odpůrců

(MHP – Šedí vlci). Propojení MHP a vládnoucí strany AKP lze chápat jako účelovou a dočasnou volební koalici, která navíc není takového rázu, aby bylo možno jednoznačně usuzovat na to, že akty násilí vůči organizační struktuře HDP jsou přímo osnovány tureckou státní mocí. Na tom nic nemění informace obsažené ve člancích, které žalobce krajskému soudu poskytl na vědomí, neboť ani v nich není jednoznačně identifikováno, zda „skupiny nacistů a fašistů“, které jsou označeny jako původci násilí, jsou organizačně propojeni či obecně tolerováni tureckou státní mocí.

46. Jedná se tedy i z pohledu čl. 6 kvalifikační směrnice o nestátní původce pronásledování. I kdyby však bylo možno z hlediska přiměřené pravděpodobnosti dovodit, že turecká státní moc minimálně po určitou dobu nepřímou podporovala MHP v páchání protiprávních násilných činů vůči společným politickým odpůrcům, nebylo by možno dovodit jednoznačnou spojitost s postavením žalobce jako pouhým příležitostným řadovým sympatizantem (aktivním voličem) strany HDP.
47. Samotná skutečnost, že žalobce náleží ke kurdskému etniku, nezakládá ještě obavu z individualizovaného pronásledování tureckým režimem, a to ani za stávající situace v zemi původu. Žalobce však ani nebrojil proti tomu, že by žalovaný nezohlednil kurdskou národnost při posouzení podmínek mezinárodní ochrany. Krajský soud je toho názoru, že této otázce byla v napadeném rozhodnutí věnována dostatečná pozornost a argumentace žalovaného je v tomto ohledu přezkoumatelná.
48. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud konkrétně uvádí následující.
49. Pokud žalobce namítal, že nebyl proveden se žalobcem opakovaný pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, krajský soud k tomuto postupu uvádí, že v něm v zásadě nespátňuje vadu řízení. V první řadě nebyla otázka doplňujícího pohovoru ve zrušujícím rozsudku NSS nijak řešena, tudíž to nebylo součástí závazného právního názoru žalovaného. Ani ze zákona ani z relevantní judikatury nevyplývá bez dalšího povinnost vést nový pohovor k žádosti v případě pokračování správního řízení po zrušení prvotního rozhodnutí žalovaného. Nebylo tedy povinností žalovaného provést se žalobcem opakovaný pohovor. Postup žalovaného by mohl představovat vadu řízení tehdy, pokud by v mezích na straně žalobce vznikly nové či další důvody pro udělení mezinárodní ochrany (kupř. tzv. žadatelé *sur place*), které by bylo třeba nově vyhodnotit, anebo situace, kdy by prvotní pohovor k žádosti nepokrýval celý azylový příběh žalobce či všechny relevantní otázky případu.
50. V posuzované věci však k takové situaci nedošlo, důvody uplatněné žalobcem jsou stále stejné a jeho azylový příběh je zcela konstantní. Žalobce navíc nevznnesl žádné námitky vůči vedení pohovoru ani v průběhu správního řízení, prvotního soudního řízení ani v nynější žalobě. Z protokolu o pohovoru ze dne 15. 2. 2016 vyplývá celý azylový příběh žalobce v potřebné míře konkrétnosti (rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, čj. 6 Azs 66/2017-49, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, čj. 5 Azs 207/2017-36). Žalobce měl možnost ve

správním řízení předložit svůj azylový příběh v úplnosti (rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009-74). Nové informace či další podklady ve věci nenavrl žalovanému ani při seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Proto krajský soud neshledal uvedenou námitku jako důvodnou, v tomto ohledu nedošlo k vadě řízení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.).

51. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se krajský soud se žalobní argumentací rovněž neztotožnil. Napadené rozhodnutí je založeno jak v obecné, tak i v individuální rovině na dostatečně srozumitelném a koherentním posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný založil své závěry na tom, že žalobce nedostatečně využil mechanismy vnitřní ochrany, neboť se na policii v zemi původu obrátil pouze jednou, a to v souvislosti s krádeží mobilního telefonu. Podstatné zásahy do své právní sféry (napadení či bití v souvislosti s mítinkem HDP, krádeže v obchodě s oblečením či poškození obchodu) neřešil přímo s policií, jakkoliv tvrdil, že policie byla poblíž a nepomohla mu. Z azylového příběhu žalobce nijak nevyplyvá, proč by měl žalobce a priori předpokládat, že mu policie v zemi původu v jeho problémech nepomůže. Za této situace krajský soud považuje závěr žalobce o nedostatečném využití mechanismu vnitřní ochrany v zemi původu za korektní a odůvodněný, a to jak ve vztahu k tvrzené obavě z pronásledování, tak i ohledně možného rizika vážné újmy ve smyslu čl. 8 odst. 1 kvalifikační směrnice.
52. Dále lze z hlediska využití vnitřní ochrany souhlasit se žalovaným v tom, že i jeho závěr o vnitřním přesídlení jsou dostačující z hlediska relevantní judikatury (viz k tomu rozsudky NSS ze dne 24. 1. 2008, č.j. 4 Azs 99/2007 - 93, dále také usnesení ze dne 11. 9. 2015, č.j. 2 Azs 147/2015-52 a ke kritériím přesídlení zejm. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009 - 74). Lze souhlasit s tím, že Turecko je rozsáhlá země s mnoha městy, v nichž nepochybně žalobce může najít svůj nový domov, pokud by mu oblast města Gaziantep v blízkosti syrských hranic připadala jako nebezpečná. Jakkoliv se žalovaný zcela přesně neřídil algoritmem parametrů testu možnosti přesídlení podle citovaného rozsudku NSS sp. zn. 5 Azs 40/2009, obsahově podle názoru krajského soudu dostal požadavkům na přezkoumatelnost této úvahy. Na tom nic nemění ani informace vyplývající s doložených článků, že i na jiných místech Turecka se projevuje nátlak vůči straně HDP, jelikož žalobce – jak bylo dovozeno – je s touto stranou spojen pouze svým politickým smýšlením, tedy velmi volně. Jeho argumentace je zcela přesvědčivá i z hlediska potenciálních rizik lokálního konfliktu na jihovýchodě země (obdobně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2019, č.j. 33 Az 20/2018 - 40). Soud nemohl přihlédnout ke skutečnostem, k nimž došlo v Turecku krátce po vyhlášení rozsudku.
53. Pokud žalobce dále namítal, že byl v Turecku diskriminován a zažil útlak z důvodu svého alevitského vyznání, krajský soud se těmito argumenty neztotožňuje. Žalovaný se této otázce v napadeném rozhodnutí věnoval, přičemž doložené zprávy o původu nedokládají, že by určité diskriminační postupy vlády vůči této náboženské skupině měly charakter pronásledování či že by vyznavačům této větve islámu hrozila reálně vážná újma v souvislosti s uplatňováním své víry. Některé další osoby, které žalobci údajně měly vyhrožovat z důvodu jeho alavitského

vyznání, žalobce nedokázal zařadit vůbec („černě odění vousatí muži“). Krajský soud poukazuje na čl. 6 písm. c) kvalifikační směrnice, podle něhož mohou nestátní původci být chápáni jako původci pronásledování pouze tehdy, pokud stát či organizace ovládající podstatnou část území státu nejsou schopni poskytnout vnitřní ochranu.

54. Krajský soud v tomto ohledu souhlasí se žalovaným v tom, že zprávy o zemi původu nevypovídají, že by Turecko nebylo schopno zabezpečit účinnou ochranu svým občanům v případě útlaču tohoto původu. Zprávy o zemi původu obsažené ve správním spisu dokumentují především určitou ekonomickou diskriminaci náboženských center alevitů, přičemž v tomto ohledu by se měla situace v Turecku zlepšovat. Alevité jsou navíc velmi početnou náboženskou menšinou a jejich příslušníky nejsou pouze příslušníci kurdského etnika.

VI. Závěr a náklady řízení

55. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
56. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. září 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,
v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.